

39 TRAGOVA

SEDMA KNJIGA

ZMIJSKO GNEZDO

PITER LERANDŽIS

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Peter Lerangis

THE VIPER'S NEST

The 39 Clues

Copyright © 2010 by Scholastic Inc.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Čudesnim čitaocima, bibliotekarima
i učiteljima koje sam upoznao i koje ću upoznati
posredstvom ovog serijala.*

P. L.

PRVO POGLAVLJE

Ejmi Kahil nije verovala u znamenja. Ali padao je crni sneg, pod nogama joj je zemlja tutnjala, brat joj je mjaukao, a ujak Alister se u ružičastoj pižami šepurio po obali.

Morala je priznati da ti znaci ne obećavaju ništa dobro.

„Ahoj, Neli!“, povika Alister preko Javanskog mora, kroz šake savijene oko usta kao truba. „Spasi nas, draga devojk!“

Ejmi je obrisala tamnu pahulju sa obraza. *Pepeo.*

Da nije ostala od požara prošle noći?

Ne razmišljaj o tome. Ne sada.

Tamo na moru, sve glasnije se čula buka nekog motora iz daljine. Na malom motornom čamcu nalazila se Ejmina i Denova dadilja Neli Gomez, i brzo se približavala majušnom indonežanskom ostrvu na kom su bili nasukani. U jezivom jutarnjem mraku, nebo i more su

se mešali u plavo-sivi zid, a ona je odavala utisak da lebdi u vazduhu.

„Mrrrrnjaaaauuuu!“, jaukao je Den.

„Šta to radiš?“, upitala je Ejmi.

„Imitiram egipatskog maua.“ Den je uputio Ejmi razdražljiv pogled kao da je savršeno jasno ono što je upravo rekao. „Saladin mrzi vodu. Ako bude čuo nekog drugog maua, možda će izaći na palubu kod Neli – i makar ćemo ga videti! Zar ti ne nedostaje?“

Ejmi uzdahnu. „Da. Ali posle onog sinoć... Dene, hoću da kažem da i ja volim Saladina, ali iskreno rečeno, nisam baš mnogo razmišljala o njemu.“

Čula je udaljenu grmljavinu. Kako je pogledala prema moru, nešto ju je pecnulo u oči. Suza joj je niz obraz razmazala sivu liniju. Kako je vatra od sinoć mogla da stvori toliko pepela? To je samo jedna zgrada. Mesto gde bi se ona, Den i Alister pretvorili u ugarke da nije bilo...

Ne razmišljaj o njoj. Razmišljaj o nečemu normalnom. O puteru od kikirikija. O domaćem zadatku. O televizi-ji. O Saladinu.

Međutim, kroz glavu su joj se brzo smenjivale slike od prethodne noći. Plamenovi što ližu zid... Denov izraz lica kao kod uplašenog, tek prohodalog mališana... Alister koji im dovikuje... osoba koju su poslednju želeli da vide doziva ih kroz prozor... žena koja ih u Rusiji umalo nije ubila.

Pomislila si da je sinoć htela žive da vas zapali. Ali nije. To nije uradila Irina.

To je učinila Izabel Kabra. Pre mnogo godina ona im je spalila kuću u Masačusetsu, i Denovi i Ejmini roditelji nisu mogli da se izbave. Sada je Izabel završavala posao. Ona je ubica. Lusijenovska mašina za ubijanje skrivena iza bisera i parfema.

Sve do sinoć Izabel je bila jedna od dveju osoba kojih se Ejmi najviše plašila.

Druga je bila plavuša koja ih je pozvala ispod simsa.

Da je neko juče od Ejmi zatražio da sačini spisak *Predviđanja koja će se malo verovatno obistiniti i za milion godina, sve sa stavkama poput Svet će se pretvoriti u sir i Moj brat Den će reći da me voli*, najneverovatnije bi bilo sledeće:

Irina Spaski će se žrtvovati – za nas.

Međutim, Irina je pomoću motke skočila na krov, u vatru. Držala je tu motku ispred njihovog prozora kako bi se bezbedno spustili. A onda ju je, Ejmi pred očima, vatra progutala. Zašto?

Kako neko može toliko da se promeni?

„Zemlja zove Ejmi“, rekao je Den. „Ortak, čuješ li šta Neli govori?“

Prestani. Da razmišljaš.

Ejmi se misli izgubiše u zadimljenom vazduhu. Tamo na moru Neli je mahala kao luda. Iza nje je nebo bilo tamno i prekriveno pretećim niskim oblacima.

„Mila devojka deluje uplašeno“, rekao je Alister.

„Približava se oluja“, dodala je Ejmi.

„Možda je samo primetila tvoju pižamu, čika Aliste-
re“, rekao je Den. „Ona je pomalo zastrašujuća.“

Alister je spustio pogled. Njegova svilena pižama se
usled sinoćnog požara pretvorila u rite i bila je sva gara-
va. „O, bože, izvinite me dok se presvučem.“

Neli je sada rukama pokazivala na nešto iza sebe,
prema ostrvu zvanom Rakata. Ejmi se ukočila. Tamo
je 1883. bila erupcija vulkana Krakatau, što je jedna
od najgorih prirodnih katastrofa zabeleženih u istoriji.

Ejmi se prisetila reči kapetana motornog čamca koji
ih je tamo odveo.

Danas nije dobro... veoma aktivan.

Osetila je pepeo na obrazu i iznenada je sve imalo
smisla. Pružila je pocrnele vrhove prstiju prema bratu.
Neli nije bila zabrinuta samo zbog oluje. „M-mislim da
pokušava da nam kaže nešto u vezi s vulkanom“, rekla
je Ejmi.

Denu blesnuše oči. „Opa. Hoćemo li proći kao Pom-
peja? Kao, *hmm-hmm*, eto, baš smo čistili kuhinju – kad,
cap! – prekrila nas lava!“

„Ovo nije šala“, rekla je Ejmi. „Čisto informacije radi,
kada je ovaj vulkan poslednji put eksplodirao, podigli
su se plimni talasi po svim južnim morima. Stradalo je
trideset šest hiljada ljudi.“

Den je duboko udahnuo. „U redu, Ejmi, da o’ladimo.
Neli je skoro stigla. Za nekoliko trenutaka ćemo odje-
zditi, mazićemo Saladina, sve će biti u normali...“

„Nemamo trag, Dene“, rekla je Ejmi. „Čak i ako se izvučemo odavde, kuda da idemo – nazad u Boston, pa da nas socijalna služba odvede tetki Beatris?“

Den je pogledao u pravcu u kojem se Alister izgubio. „Kladim se da on zna kuda dalje da idemo.“

„Sjajno. Upitaćemo Alistera kad se bude osvežio“, rekla je Ejmi. „Imamo li pri ruci detektor laži? I uostalom, gde je on?“

Što se Ejmi tiče, Alister je bio pouzdan kao vrbov klin. Jednog trenutka vam uskoči u život kao zaštitnik i najbolji prijatelj. Sledećeg trenutka vas izda pa poželite da ga ponovo udarite. Kuda je otišao da se presvuče? Ima li ovde neko skrovito mesto? Hoće li se i sada izgubiti kao što je to učinio prilikom odrona u Seulu?

Ekaterinovci su već odavno u lovu na tragove. Isto tako i drugi kahilovski porodični ogranci: tomasovci, lusijenovci i janusovci, svi naoružani novcem, iskustvom i spremnošću da ubiju. Izgledi su na njihovoj strani. Baka Grejs je povećala ulog tako što je pozvala pažljivo odabrane Kahilove da se pridruže čudnom lovu na trideset devet tragova, što će nekome dati najveću moć poznatu u istoriji. Međutim, testament je pružao i mogućnost odustajanja. Ejmi i Den su mogli da uzmu po milion dolara i da zaborave na lov.

Takav izbor bi bio *normalan*.

Ipak, Grejs je želela da pronađu tragove. A Ejmi nije mogla ni da zamisli da ne uradi ono što Grejs želi. Den nije mogao ni da zamisli da ne pronađe najveći izvor

moći poznate u dosadašnjoj istoriji. Zatim je usledilo putovanje na kojem su pratili nagoveštaje čuvenih predaka poput Mocarta i Bena Frenklina. I eto gde su se obreli, četiri kontinenta i šest tragova kasnije, četrnaestogodišnja devojka, njen jedanaestogodišnji brat i dadilja, čija je glavna obuka za špijune podrazumevala daunloudovanje pank melodija i podnošenje bola od tetovaže – to jest, ukoliko zaista nije vrhunski špijun.

U potrazi za trideset devet tragova nenormalno je postajalo normalno.

Nelin glas se ponovo prolomio vazduhom. Sada je bila bliže, buka motornog čamca se smanjivala dok se on pripremao za pristajanje. Sad je njena vika bila kristalno jasna.

„POLICIJA!“ Rukom je pokazivala preko ramena. „POLICIJA!“

„Uhapsiće vulkan?“, upitao je Den.

„Ma daj!“, rekla je Ejmi pošto je uhvatila brata za ruku i okrenula se prema Alisteru. „Kuća je izgorela, Dene, i neko je stradao! PolICIJA istražuje takve slučajeve. Čika Alistere! Neli prate pajkani!“

Alister se pojavio iz obližnjeg šumarka odeven u besprekorno ispeglano sivo svileno odelo, sa svetložutom čistom košuljom i namerno naherenim polucilindrom. Smrknuo se kada je čuo šta Neli više. „Izabel...“, promrmljao je. „Sigurno je rekla policiji da smo mi krivi. To je njen modus operandi.*“

* Lat.: *modus operandi* – način rada. (Prim. prev.)

Den je uzdahnuo. „Znaš, inače te sasvim dobro razumem, a onda *tras!* Iskopaš neku reč iz rečnika.“

Alister je nežno dotakao Denovo stopalo vrhom svog štapa i bocnuo ga. Nagnuo se prema nećaku. „Znam šta radiš. Ubeđen si da ćeš nam humorom olakšati breme. Međutim, neke situacije nemaju lakšu stranu, a jedna od njih je dospeti u zatvor u Džakarti. Zbog toga što, mladiću, svi mi idemo upravo tamo.“

DRUGO POGLAVLJE

„Rok zvezda ne skače!“ Motorni čamac je naglo zaokrenuo dok je njegov kapetan izvikivao frazu koja, koliko je Ejmi znala, nije imala nikakve veze sa engleskim jezikom.

„Rok zvezda žuri!“, odvrtila je Neli s jednom nogom podignutom na ivicu čamca. Pošto je kapetan uplovio u dok pored izandalog starog ribarskog broda, Neli se strmoglavila na vlažne daske. Na sebi je imala crni prsluk od džinsa, šorts, prugaste dokolenice, crvene patike konvers bez pertli i majicu „mister Bil“. Nakostrešena dvobojna kosa bila joj je slepljena, zbog čega je izdaleka izgledala kao pokvašeni tvor. Kad je potrčala prema Denu i Ejmi, Saladin se šunjao iza nje. „O bože, narode!“, povikala je Neli. „Dobro ste! *Toliko* sam srećna da vas vidim!“

„Saladine!“, povikao je Den trčeći prema mauu.

„Saladin? A ja? Šta sam ja, iseckana džigerica?“ Neli je raširila ruke i u hodu zagrlila Dena i Saladina. „U redu, slušajte, društvo. Da svedemo račune. Juče, kada sam otkrila da ste vi, narode, nešto kao odsutni bez dozvole, ja sam kao šiznula. Razvikala sam se na sve oko sebe – *gde su, zašto ste ih pustili da odu* – a ljudi u hotelu kažu: *štaaaaa?* Bilo kako bilo, upakujem sve vaše stvari kontajući da se više neću vratiti na to mesto, i u predvorju hotela nađem ovoga Arifa. Kažem mu, kao, *pomagaj*, i on ponese sve naše stvari u svoj čamac – i već smo bili prešli pola puta preko mora kad Arifu stiže ta poruka preko radija i on se izbezumi ali ne znam šta govori sve dok ne kaže nešto kao 'POLICIJA!' na engleskom. A onda ugledamo ta policijska kola i nekoga da uzima veliki stari čamac, pa kažemo nešto kao *sajonara* samo na indonežanskom i uvaljujemo se u ovu saobraćajnu gužvu na vodi da pokušamo da im zbrisemo, dok sam slušala te izveštaje na radiju koji su pola na engleskom – da je bio požar i da je neko stradao, bla, bla i totalno odlepip – *Zašto si to učinio? Zašto ste me ti i tvoja sestra ostavili u hotelu bez ikakve poruke?*“

„Izvini“, rekao je Den. „Ali spavala si...“

Brzo je pogledao u Ejmi. Celoga života bili su u stanju da se sporazumevaju samo jednim pogledom i Ejmi mu je ćutke pružila sve što može:

...i takođe, Neli, videli smo da od nekoga primaš imejlove s lozinkom...

...i tamo u Rusiji si takođe primila glasovnu poruku „Pozovi za izveštaj o statusu“...

...uz to još sasvim slučajno umeš da pilotiraš avionom...

...i mrzimo što smo paranoični, ali u ovom lovu na tragove naučili smo jedno, a to je: „Ne veruj nikome.“

„Dođavola! Ale, da li ovo rade i pred tobom?“, upitala je Neli bacivši i Denu i Ejmi njihove velike rance. „Razmena misli?“

Alister je izgledao zbunjeno. „Da li oni... izvini?“

Neli je pružila Arifu Saladinovu korpu. Uzela je Alistera i Arifa pod ruku i krenula ka šumi. „Ne zamerite nam, klinici. Odosmo mi da se sakrijemo među drveće. Iz zatvora možete da nam mentalno tvitujete poruke. Samo još ubacite objašnjenje zašto ste izdali svoju odanu bebisiterku.“

„Stanite, dolazimo!“, rekao je Den i potrčao za njom stavlajući ranac na leđa. „I ti si neka *dadilja!*“

Kada su se približili šumi, Ejmi je bacila pogled na tinjajuće ostatke kuće. Okrenula se pošto nije želela da gleda. Nije želela da razmišlja o Irini.

Izgleda da je *Irinin* dolazak na ostrvo bio samo u jednom smeru.

Ta misao je naterala Ejmi da se zaustavi. „Zašto ne bismo upotrebili Irinin ribarski čamac?“, upitala je. „Policija ga neće prepoznati.“

„Mnogo je mali“, rekao je Alister. „Osim toga, tim čamcem sam došao ja, ne Irina.“

„Kako onda...“, rekao je Den. „Ujka Alistere, da li na ostrvu postoji još jedan dok?“

„Pa, kada već spominješ...“ Alister je zastao hvatajući dah. „Pre mnogo godina, u maloj uvali na severu pronašao sam ostatke jednog malog jedrenjaka. Zašto to pitaš?“

„Možda ćemo tamo pronaći brodić za beg!“, izletelo je Ejmi. „Ako Irina nije ovde pristala, možda se zaustavila u toj uvali!“

„Sjajno, draga devojko!“, rekao je Alister.

„I meni je to palo na pamet“, progundao je Den.

Pošto se odvojio od Neli, Alister je samouvereno upeorio štap prema udaljenom drvetu. „Vidite li onaj žuti beleg visoko na drvetu? To je oznaka staze. Ako budeмо sledili drveće označeno žuto, stići ćemo do uvale. Ali oznake su prilično izbledele pa moramo nastaviti oprezno. Ja ću prokrčiti put.“ Skinuo je sako, prebacio ga preko leve ruke i zatim ponudio Neli ruku. „Da li bi mi malo pomogla, draga devojko?“

Neli se čvrsto uhvatila za Alisterovu ruku, preko koje je prebacio sako. Alister je brzo hodao udarajući štapom po puzavicama i granama. Arif ih je sledio i nešto gundao. Ubrzo je iz džepa Alisterovog sakoa počeo da se prosipa sadržaj.

„Ispadaju ti stvari!“ Den je pokupio češalj, mentol-bombone, maramicu i vrećicu od plavog filca.

Na vrećici je pisalo nešto na ruskom.

„Opa... je l' ovo Irinino?“ Gurnuo je ruku unutra i izvukao bočicu s nekom plavičastom tečnošću.

Alister se okrenuo rukavom otirući znoj sa čela. „Ovaj, dobro, sinoć sam video nešto na zemlji. Pored kuće. Nisam bio siguran šta je u pitanju pa...“

Irinin otrov, pomislila je Ejmi.

Alister je uzeo kesicu i odmakao se stavljajući je u džep. Bio je tako miran. Tako razuman.

Ali... ona je umrla. To su bile njene stvari. Ovo je krađa.

Ejmi je pogledala Dena, ali on je već jurio napred sledeći oznake staze.

„Dene?“, povikala je Neli. „Ej, Indijana Džounse, gukni da znamo da si živ.“

Zaustavili su se. Posle nekoliko trenutaka mukle tišine usledio je vrisak.

„AAAAAA! ZMIJE! SKINITE SE S MENE!“

Ejmi je potrčala napred. Oko članka joj se obmotala klizava puzavica pa se saplela preko žbuna i survala se preko strme peščane padine.

Zaustavila se u blatu u podnožju gde su je zadržale Denove prljave konvers patike. Pridigao se iznad nje cereći se, naslonjen na pramac velikog motornog čamca na dva nivoa. „Prvi sam ga našao.“

Ejmi se podigla na noge. „Pomislila sam da te neko napada!“

„Tako ja imitiram Indijanu. Dobro, a?“

Ejmi se nasmešila i potom gurnula s leđa Dena u vodu. „A ovo je“, rekla je, „moj dart Vejder.“

TREĆE POGLAVLJE

Dok je stajao uz ogradu, Den je posmatrao ustalasano more i razmišljao: *Onaj od kog zavisi sudbina sveta neće povraćati.*

Čvrsto se držao, kao onda kada mu je tetka Beatris dozvolila da se vozi u luna-parku posle tri porcije pomfrita. Rezultat nije bio bajan.

Čamac se ljuljao na ogromnim talasima. Kiša je prestala, ali je vulkanski pepeo samo pogoršao situaciju. Kroz pepeo i maglu Den nije mogao da vidi ostrvo na kojem su sinoć on i Ejmi umalo postali kaša od pečenih brata i sestre. Arif je izbegao policiju tako što je pronašao neki prolaz iza ostrva. Pošto je napravio krug na južnoj strani, usmerio se nazad prema Džakarti. Pa, bolje rečeno *odskakivao je nazad*. Putovanje je potrajalo tri sata.

Što je značilo tri sata radijske tišine između Dena i njegove sestre. Ejmi je bila ljuta na njega.

Onaj ko je odgovoran za sudbinu sveta ne razmišlja o sestri dok se trudi da ne povraća.

Obično je trebalo samo izbrojati do deset i Ejmi bi počela da brblja o nečemu zadivljujućem kao što je povećana stopa proizvodnje lana u Urugvaju. Međutim, ova ljutnja je bila drugačija. Neprijatna. Ejmi je bila ljuta na sve – na Alistera, na Neli, na njega.

Nije mogao da joj zameri. Sve je bilo zbunjujuće i Ejmi se ljutila zbog te zbrke. Čak ni njihovo geslo – *Ne veruj nikome* – nije ulivalo poverenje. Irina je bila loša, a zatim dobra. Neli je bila dobra, a zatim (možda) loša. Alister je bio slučaj za sebe. Uz to, nisu znali kuda zatim da idu. A vožnja je bila gadna.

Duboko diši. Razmišljaj veselo. Razmišljaj šaljivo.

Takva strategija je ranije bila od velike pomoći. Niko se nije smejao njegovim šalama. Ali šale su jedini način da se opusti posle jučerašnjih događaja. Da se više ne seća Irine.

U glavi su mu stalno odzvanjale njene poslednje reči – „*Sve sada zavisi od tebe i Dena. Napred!*“ – i video je njen lik. Izranjala je iz morskih dubina, gledala dole iz olujnih oblaka, vikala s vetrom.

Golicala ga za članak.

„*GAHH!*“, zabrekta Den poskočivši u stranu.

„*Mrrp?*“, odazvao se Saladin, koji je izgledao zbunjeno kao i on.

„Nisam hteo da te uplašim, mali moj“, rekao je Den podigavši maua u naručje. Na svojim grudima je osećao kako Saladinu lupa srce. „Kako ti to polazi za rukom? Kako uspevaš da me toliko oraspoložiš? Pokušavam da sve razveselim, ali ih samo naljutim. Hej, izgleda da je kod tebe sve u najboljem redu.“

Den se nasmešio. *Sve u najboljem redu* je bio tatin izraz, nešto od ono malo čega se sećao.

„Momče, želim da te upoznam s nekim“, rekao je Den. Zavukao je ruku u džep i izvadio očev stari australski pasoš. Mirisao je pomalo plesnivo, sladunjavo. Den je zamišljao da je to bio miris tatine kolonjske vode, ali je Ejmi tvrdila da je to običan miris papira u pasošu. Pošto je brzim pokretom otvorio plavu koricu, pogledao je u fotografiju i lažno ime ispod nje: RODŽER NADELMAN. Tata je skrivao identitet, verovatno da bi obmanuo suparnike u lovu. Ali to glupo ime stalno je mamilo Denu osmeh na lice.

„Kaži zdravo, Rodže!“, nežno je rekao. „Saladine, i on je bio šaljivdžija – to znam. Kao ja. Porodična tradicija.“

Talas je naglo podigao čamac a zatim ga zapljusnuo. Ponovo je počela kiša, pa je Den brzo tutnuo pasoš nazad u džep.

Prolomila se grmljavina i počeo je jak pljusak. Den se uplašio. Saladin je odskočio i umakao prema maloj zastakljenoj kabini. Den je pošao za njim dok je kiša padala tako jako da je jedva disao.

„*Ja, saja mendengar mereka...*“ Dok je unutra upravljao kormilom, kapetan Arif je vikao u mobilni telefon. Izenada se okrenuo. „Niko da ne uđe!“

„A kiša?“ Den je rukama pokazivao napolje. „Mokar?“ Protresao je glavom i raspršio vodu po podu. „Peškiri?“

Arif je promrmljao u telefon nešto na indonežanskom, a zatim pokazao prema drvenom sanduku sa šarkama, koji se nalazio uza zadnji zid kabine.

Saladin je već grebao nešto u prostoru između kovčega i zida. Uspeo je da izvuče malu konzervu ovalnog oblika. Raširio se prodoran riblji miris i Den je osetio komešanje u stomaku. Kada je Saladin željno počeo da liže sluzavi crni sadržaj, Den je primetio etiketu na konzervi: ORIGINALNI RUSKI KAVIJAR SEVRUGA.

Irinina užina.

Zašto Rusi vole tako odvratnu hranu?

Diši. Udahni. Izdahni.

Neće ti se smučiti.

Den je otvorio sanduk i pronašao gomilu belih peškira zajedno s konopcima, pokrivačima i beležnicama. Kad je izvukao peškir, ukočio se.

Pored naslaganih stvari nalazila se ženska kožna tašna na kojoj su bila ugravirana slova INS.

Irina N. Spaski.

Den ju je izvadio i tiho spustio poklopac.

Vrata na kabini su se naglo otvorila i Arif se prepao. Unutra je nezgrapno ušla Ejmi, sva mokra i ljutitog

izgleda. „A, tu si! Mislila sam da si se gadno isprovraćao i da si se prevalio preko ivice čamca.“

Pogledavši u Arifa, Den je pod ruku tutnuo žensku tašnu. Povukao je Ejmi napolje pod nadstrešnicu koja ih je štitila od kiše. „Pre nego što budeš rekla išta zbog čega ću se osećati još bezveznije, pogledaj ovo“, rekao je Den.

Ejmi se presekao dah kad je ugledala tašnu. „Irina je!“

Den ju je otvorio i brzo pregledao sadržaj – malo šminke, dvogled u obliku ruža, neke bočice sumnjivog izgleda, kožna beležnica...

„Šta je ovo?“, upita Ejmi izvukavši tanak kožni novčanik. U njemu je bio umotan špil karata povezan gumicama. Brzo je skinula gumice i gurnula palac unutra. Trgnula se od karte na vrhu – kopije njene lične karte Sjedinjenih Američkih Država.

Ispod nje su se nalazile kopije školskih identifikacionih karata Ijana i Natali, lične karte svih Holtovih, poslovna karta *burito* sa fotografijom mnogo mlađeg Alistera... „Dene, ovo je zastrašujuće. Imala je lične karte svih učesnika u potrazi!“

Iz dubine novčanika izvukla je tri male plastične kese s rajsferšlusom. U svakoj od njih su se nalazili plastični kvadrati nalik mikroskopskim slajdovima. „Šta do...?“

Ali Den je pažljivo ispitivao kožnu beležnicu. „Gledaj ovo!“, rekao je pregledajući stranicu punu nažvrljanih telefonskih brojeva, računa i beležaka na ruskom.

Ejmi je vratila sve na svoje mesto i novčanik gurnula u svoj ranac. „Ne razumem ni reči od ovoga...“ Prelistavala je sve do poslednje stranice i zaustavila se.

Следующее место, 39 Ключи? От тетради РКН

Ja sam s tobom i ti si sa mnom, pa smo mi zajedno.

„Znamo šta znači broj trideset devet“, rekao je Den. „Prikupljala je informacije o tragovima. Možda to podrazumeva naše sledeće odredište. Možda je želela da nam da ovo – da nam pomogne!“

Ejmi navreše suze na oči. „Bila je na *našoj strani*, Dene. Zar je to pošteno? Zašto nam nije rekla? Zašto se samo pretvarala da je loša, ili se promenila?“

Den je pokušao da se nasmeši. „Tipično lusijenovski, a? Prikriveno i nepredvidivo.“

„Ne mogu da verujem da si to rekao!“, prasnula je Ejmi. „Spasla nam je život!“

„Hej“, rekao je Den. „Samo sam se šalio...“

„Lusijenovci su lažovi“, nastavila je Ejmi podrugljivim, raspevanim tonom. „Tomasovci za doručak jedu srču, ekaterinovci su dovoljno pametni da nogama naprave kompjuter, janusovci mogu u snu da napišu roman, bla, bla, bla. Misliš li da je to stvarno tačno, Dene? Šta je onda sa tobom i sa mnom? Mi nismo ni nalik nikome od njih. Ali ipak pripadamo *jednom* ogranku.“

Ejmi je bila raspoložena. Bila joj je potrebna doza razgaljivanja. Den je podigao Saladina i okrenuo se licem prema njoj imitirajući mačji glas. „A u kojem sam ogranku ja, hrabri Saladin?“, preo je Den. „E-KAT-erinovac? To-MAUS?“*

Ejmi se okrenula i počela da korača, kao da ga nije ni čula.

Čamac je ponovo zajahao veliki talas, a Den osetio kako mu se creva prevrću. Nenamerno je samo rekao: *glurp*.

„*Uuuuu – AAAARRRHHHHH... gurni mi dva prsta u grlo i iščupaj mi srce... da mi pokažeš koliko meeeee voliš...!*“ Čvrsto držeći ajpod, kroz vratanca na palubi pojavila se Neli i zateturala prema njima, poput stvaranja sastavljenog od rezervnih delova – pokretima koji su Den i Ejmi raspoznali kao ples. Izvadivši slušalice iz ušiju, podigla je lice prema nebu i pustila da nekoliko trenutaka kiša pada na nju. „Juhu, ovo je bolje od masaže lica!“, povikala je potrčavši da se pridruži Denu i Ejmi ispod nadstrešnice.

„Stisni se uz nas“, rekao je Den, „za tretman lavom.“

Neli je protresla vodu s kose i naslonila se na zid. „Jeste li dobro, narode? Tamo dole sam podugo razgovarala s vašim ujakom. Snabdeo me je svim detaljima. O svemu što se sinoć dogodilo... što ste videli... i previše za jedno dete.“

* Engl.: *cat* – mačka; *mouse* – miš; igra rečima. (Prim. prev.)

Den je klimnuo glavom. „Za bilo koga.“

Ejmi se muvala pored njih, jedva primećujući Neli. „*Ja sam s tobom i ti si sa mnom, pa smo mi zajedno...*“, promrmljala je sebi u bradu.

Neli je prsnula u smeh. „Šta si to upravo rekla?“

„Neku čudnu belešku“, počeo je Den. „Bila je u...“

„Ništa!“, prekinula ga je Ejmi vrteći se ukруг. Piljila je u Dena, nedvosmislenim pogledom: *Ne možemo joj reći. Ne možemo više da joj verujemo.*

Den joj je bespomoćno uzvratio pogled. *Ako ne bude-mo imali poverenja u Neli, rekao je svojim pogledom, kako ćemo se kretati? Ko će nas voziti – i plaćati hranu i avionske karte i prikrivati činjenicu da smo dvoje maloletne dece koja sama putuju po svetu? Moramo da joj kažemo!*

Den je duboko udahnuo i odvratio oči od sestrinog prodornog pogleda. „U redu. Videli smo da imaš gomi-lu imejlova s lozinkom.“

„Dene!“, prasnula je Ejmi.

„Poslao ih je neko ko se zove clashgrll“, Den je nespret-no nastavio. „Naslov poruke je bio 'Izveštaj o statusu' ili nešto slično. A videli smo i poruku na mobilnom. 'Ne mrdaj se od njih'. Uz to, mislimo da je uvrnuto da neko ko ume da pilotira avionom mora da radi kao dadilja.“

„Opa. Pa vi ste me *špijunirali?*“, rekla je Neli.

„Nije baš bilo tako...“, počela je Ejmi.

Ponovo je tresnuo grom. Čamac se nagnuo u stranu. Den, Ejmi i Neli su zgrabili metalne šipke koje su pri-državale nadstrešnicu.

„Vi, mali spletkaroši!“ Neli je praktično morala da urla kako bi je čuli od kiše. Zavrтела je glavom i slegla ramenima. „Pa, makar ste poštteni. U redu, zaista želite da znate? Clashgrrrl? To mi je drugarica iz srednje škole. Mi, kao, pričamo o *svemu*? Kao, neke stvari koje ne bi trebalo da pročitaju *nametljiva mala deca*? Pritom, ona je informatički menadžer – totalna štreberka. Zna kako da kodira poruke i to čini sa svima. I ZVI*, misli da sam u Americi dok 'ne mrdaj se od njih' znači dva ce-dea fotografija koje mi je dala, da ih čuvam od njenog dečka iz razloga koji ne želim da vam kažem, hvala vam lepo. A razlog što još nisam, kao, *pravi* pilot jeste taj da moj tata ima tu ludačku ideju da treba da napunim dvadeset pet godina pre nego što i pomislim da se profesionalno bavim letenjem. I zato ste srećni što me imate. Još neko pitanje?“

Den se osećao kao totalni idiot. Ejmi se premeštala s noge na nogu gledajući u palubu. „Izvini“, cijuknuo je Den.

„Pitanja poverenja“, rekla je Ejmi.

„Izvinjenje prihvaćeno“, rekla je Neli s očekivanjem gledajući u Dena. „A sad je red na vas.“

„U redu“, rekao je Den, „ono što je Ejmi rekla – 'Ja sam s tobom i ti si sa mnom' – jeste poruka koju je Irina ostavila. Mislim da je verovatno neka šifra.“

* Engl.: *For your information, FYI* – Za vašu informaciju. (Prim. prev.)

Neli se nasmejala. „Ma šta reče! Irina je to *rekla?*“
Počela je da vrti listu pesama na ajpodu.

„Ti to znaš?“, s nevericom je upitala Ejmi.

„*Voilà!**“, rekla je Neli okrenuvši im ekran ajpoda.

Den je razroko pogledao u album. „*Velvet sespul...?*“

„Najbolji. Bend. U istoriji!“ Neli je iskrivila lice u bolni izraz i zapevala:

„Ja sam s tobom i ti si sa mnom!

Pa smi mi zajedno!

Pa smi mi zajedno! Pa smi mi zajedno!

Marširamo u Peoriju! Peoriju! Peoriju!

Marširamo u Peoriju!

Peorija, hu-RARRRRAAAHHHHHHHH!“

„A?“ Den se počesao po glavi. „Mislio sam da Irina, kao, više voli mračnu rusku crkvenu muziku.“

Neli je Ejmi pružila ajpod. „To je album *Amputacija za početnike*“, rekla je. „Treća pesma, 'Staza moje pljuvačke'. Hajde, slušaj.“

Ejmi je stavila slušalice. Na trenutak joj se celo lice iskrivilo i naboralo, što je Denu bilo zabavno da gleda. Ali uskoro se nasmešila i rekla: „Dene, zar ne vidiš? Naše sledeće odredište je u rečima pesme! Irina je *to* pokušavala da nam kaže, ali nije imala prilike da završi. Upravo

* Franc.: Evo. (Prim. prev.)

na mesto koje se spominje na kraju stiha – mesto u koje idu u pesmi!“

Den je podigao pesnicu u vazduh. „Juhu! Zbogom, Džakarto, zdravo...“ Glas mu je utihnuo a izraz iznenađanja popustio. „Peorija? Kao u *Ilinoisu*?“

„Pa niko nije rekao da svi kahilovski preci moraju da žive na egzotičnim mestima“, kazala je Ejmi. „Kladim se da je i Peorija lepa.“

Iza njih se s treskom otvoriše vratanca i čika Alister je, teturajući se, izašao na kišu. Bio je pogrbljen i pospan, a uz štap je nosio i kišobran. „O, bože, kakva oluja“, rekao je požurivši prema nadstrešnici. „Priznajem da sam je uglavnom prespavao sve dok nisam čuo to užasno vrištanje...“

„To je bilo *pevanje*, Ale“, uzvratila je Neli.

„Da, pa nisam baš zagrižen za te nove stilove“, nastavio je Alister. „Ali, hm, ti stihovi – Postoji jedna pesma koje se sećam iz harvardskog pevačkog društva. Zanimljivo je da nam je tu pesmu dao neki pametni mladi postdiplomac iz...“

Nova munja je, kao strela, modrikastobelo osvetlila zlokobno pomračeno nebo. Kao nagoveštaj, more je počelo da se podiže do desnog boka čamca. Arif je vikao nešto u kabini; glas mu je prigušen zvukom dobovanja kiše.

„Šta to priča?“, povikao je Den.

Alister je piljio u maglu. „Možda na indonežanskom kaže *neko nas prati!*“

Prema njima je pulsiralo crveno svetlo.

„Policija...“, rekao je Den.

„Zašto bi im ovaj brodić bio sumnjiv?“, upitala je Ejmi. „Oni traže motorni čamac koji je Neli uzela!“

Zvuk brodskog motora koji je urlao naspram sile oluje, sada je počeo da se utišava. Arif je krenuo napo-
lje kroz vrata kabine s rukama u vazduhu.

„On nas predaje!“, povikao je Den.

„Naravno“, rekao je Alister. „Ako nas uhvate, on je saučesnik u bekstvu. A ako nas preda, biće junak.“

Neli je projurila kroz vrata kabine. „*Pođite u potpalu-
blje, smesta!*“, povikala je preko ramena. „*Krenite!*“

Pre nego što su stigli da reaguju, Neli je sela za kon-
trolnu tablu. Motor se ponovo pokrenuo.

Pramac se podigao i brodić je zaokrenuo udesno. Ali-
ster je zgrabio gomilu prsluka za spasavanje. „Obucite
ih!“, povikao je pošto je bacio prsluke Denu, Ejmi i Neli.

Den je brzo navukao svoj prsluk i pokupio Saladina
u naručje. Pokušao je da stigne do vratanica, ali je Neli
isuviše oštro zanjihala brodić. On, Ejmi i Alister su posr-
nuli prema krmi.

Neli je uspela da s treskom zatvori vrata kabine. Arif
je vičući udarao u njih.

„*Teško do luke, Neli... to je pogrešna strana!*“, povi-
kao je Alister kroz prozor kabine. „*Biće previše plitko!*“

Brodić se sad iskrenuo desnim bokom naviše i Denu
su klecnula kolena. Kliznuo je preko palube čvrsto
držeci Saladina. Alister, koji je pokušao da stoji, izgubi

ravnotežu. Mašući rukama kao vetrenjača, zateturao se prema rubu brodića. Ejmi ga je zgrabila za ruku, ali dodatna težina mu je samo dala ubrzanje.

Paluba se još više nagnula. Den je pokušao da se odupre o stranicu broskog trupa koja se sve više naginjala prema vodi.

Alister i Ejmi su tresnuli na njegovu stranu. Pustio je Saladina.

Vrisak mačora je bio poslednje što je Den čuo pre nego što su on i Saladin zaronili u Javansko more.

ČETVRTO POGLAVLJE

„*Saladine!*“, povika Den čim je glavu promolio iznad površine vode.

Saladin je plivao, a mokra dlaka mu je bila slepljena uz glavu. Sav se iskolačio, kao da su mu oči bile dvostruko veće od normalnih. Izgleda da se nasmrt preplašio.

„Dene... plivaj prema obali!“, povikala je Ejmi. Bila mu je s desne strane i probijala se kroz vodu. „Vidim je. Nismo toliko daleko!“

„*Saladine!*“, ponovo je povikao Den.

„*Za boga miloga, ostavi mačku na miru!*“, povikao je Alister. „To je samo životinja!“

U blizini je sevnula munja i Den je čuo kako se lomi grana drveta.

Video je kako se prema njemu približavaju dva obriša, veliki i mali. Jedan je bio čamac koji je menjao pravac